

LAIVAKOIRA CONJON SEIKKAILUT OSA 1.

Motorista

Adeny oli toinen Algotin valkeista Swaneista, komea laiva ja hyvä linja, hyvää laiva Conjollekin.

Elmeri pomppaa pystyyn, silmät pullistuvat ja laajenevat lautasiksi, kurkusta pääsee huuto Conjo! ,, Conjo!.. tänne! Conjo tuo sykettä lauantaiseen iltapäivään, tepsutellessaan kuono pystyssä ja kansan hurratessa sisään, Veracruzin, merimiesten ja paikallisten tyttöjen kohtaamispaikkaan, Flor de Lis`siin. Conjo, nuori seilori, oli seilannut ateriin jostakin normannista Leixoessä, josta se otti jobin Algotin Adeny`yn, matruusi Terkun ja parin muun täkkärin avustuksella, vuonna `69. Conjon ura Adenyssä alkoi melko nälkäisissä merkeissä, olihan se viettänyt jobia kytätessä lähes kuukauden nälissään ja puertopoliisien potkittavana satama-alueella. Conjo oli hienon ja sopeutuvan luonteensa

Tässä Conjo yhdellä lempipaikoistaan, pollarilla, katselee maihin.

CONJO OLI OIKEA MERIMIES...

johdosta välittömästi, The Best skönö in the ship, kaikkien suosikki. Ongelmitta sopeutuminen ei kuitenkaan onnistunut, kyljyksiä se ahmi parhaillaan parikymmentä kerrallaan ja muutkin herkut upposi tuohon alle 20 kiloiseen koiraan kuin tyhjään muovisäkkiin. Ensimmäisen parin, kolmen viikon aikana Conjo vaikutti bulimiaa sairastavalta koiralta, mutta tauti parani aikanaan ja nyt matkatessamme Botwoodista Veracruziin, Conjo poti sata-makuumetta. Koirallakin on ongelmansa, ainakin maailman satamissa, joissa se ei pääse normaalisti maihin. Conjo, nimestään huolimatta oli reipas uros, joka kaipasi vastakkaisen sukupuolen seuraa. Vietti oli vahva, jonka varassa Conjo tiukoissa mestoissa toimi, kuten viimeisillä Canadassa, missä se karkasi pariksi päiväksi rantapubin labriksen, Lissukan seuraan. Täkkäreiden rikattaessa landgongia paikalleen, koira pujotteli täkkärien jalkojen välistä alas kaijalle ja siitä suoraan juosten kohti rantakapakkaa, Upeeta! Poliisit ja tullit eivät huomanneet, mutta Lissu tiesi!!!, että hänelläkin on seuraa. Seilasimme nyt kuitenkin kohti vapaata markkinataloutta, paikkaan jossa koirakin saa olla koira, Meksikkoon. Ilmassa oli jännittynyt ilmapiiri Conjon valvoessa nelosen luukulla töijäystä, samalla, kun senjoriitat seuraavat toimitusta kaijalla olevan rataiskon päällä istuen, kuin vapaan kanan, kanalan kanat orrella. Hetken kuluttua alkaa kilpajuoksu, kuka on nopein, Conjo vai senjoriitat. Messi täyttyy, hatunjako alkaa, mutta Conjo on jo maissa, kuono perrottaren perässä. Tilanne normalisoituu parin päivän sisällä, kaikki saivat mitä halusivat, alkaa rusinoiden nyppiminen pullasta.

Matruusi Terku oli yksi Conjon adoptioisista.

Transiittoon, täydenpalvelun saluunaan

Kolmas taksi jonosta kelpuutti koiran kyytiin, kaksi edellä olevaa ajeli sadan peson edestä taksijonon hänille. Matkaan ampaisemme amerikanraudalla takaikkunat auki, koira takapenkillä. Äkkipysähdys, Conjo pyörii pölyävän tien pientareella, hypättyään

NOSTI RETEESTI JALKANSA...

vauhdissa nartun perään. Hetken kuluttua koira pinkaisee juoksuun kohti kujia, vietin voimalla, suljemme ikkunat ja jatkamme matkaa. Transiitossa meno oli mitä herkullisinta, latinomusaa, tanssin rytkettä, naurua ja hulvatonta meininkiä kansainvälisessä ilmapiirissä. Yht`äkkiä musiikki loppuu, tanssi pysähtyy, tulee käsin kosketeltava hiljaisuus, mitä tapahtuu? Koira astelee sisään saluunaan kuono pystyssä, katselee ympärilleen ja hiljaisuuden vallitessa leimaa omakseen parketin vieressä olevan palmun, reteesti jalkaansa nostamalla, musiikki jatkuu. Conjo on palannut omiensa joukkoon, vähän nuhjuisena ja repaleisena, mutta tyylikkäästi. Mitä tapahtui ja missä Conjo vietti aikaansa alkuillasta? sitä se ei ole suostunut kertomaan. Auringon noustua, taksi ajaa ikkunat suljettuna kajalle, on hiljaista, ovi aukea, Conjo hyppää ketterästi ensimmäisenä ulos. Veracruzin yö oli ihmeellinen ja ikimuistettava.

Merellä hoidettiin kuntoa, satamassa sitten jaksoi...

Hyvästit muistojeni Veracruzille

Veracruzissa viikko heilahti hienosti, meriklaari ja ei muuta kuin menoksi, senjoriitat huiskuttelevat kajalla toivottaen hyvää merimatkaa ja pikaista paluuta iloiseen Veracruziiin. Algotin nopea, valkoinen, merten vinttikoiraa Adeny lipuu arvokkaasti ulos, kohti uusia seikkailuja. Uloslähdössä Conjo istuu vakipaikallaan nelosen luukulla, tynenä ja tyytyväisenä, ei täältäkään tippistä, vain kauniit muistot, Hienoa!

Terv. Motorista